

RUGĂCIUNEA LUI IAEBEȚ,

Charles Spurgeon

RUGĂCIUNEA LUI IAEBEȚ

Charles Spurgeon

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Prayer of Jabez*.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaturi, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

RUGĂCIUNEA LUI IAEBEȚ

Charles Spurgeon

CUPRINS

DESPRE AUTOR	7
1. Introducere.....	9
1.1. Semănând cu lacrimi, culegând cu bucurie	9
1.2. Un om al rugăciunii	10
1.3. Rugăciunea.....	11
1.4. Binecuvântările lui Dumnezeu și binecuvântările oamenilor	13
2. Binecuvântările lui Dumnezeu și binecuvântările oamenilor	17
3. Binecuvântările lui Dumnezeu și binecuvântările temporare.....	21
3.1. Bogăția.....	22
3.2. Faima	24
3.3. Sănătatea	26
3.4. Familia	28
4. Binecuvântările lui Dumnezeu și binecuvântările imaginare	31
4.1. Binecuvântările imaginare pentru cei nemântuiți.....	31
4.2. Binecuvântările imaginare pentru cei mântuiți	36
5. Adevăratele binecuvântări spirituale ale lui Dumnezeu.....	43
6. Aplicație practică.....	47

DESPRE AUTOR

Charles Haddon Spurgeon (1834-1892) s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia, pe data de 19 Iunie 1834.

Chiar dacă a fost crescut într-un cămin creștin, în cunoștința Evangheliei, Spurgeon nu a fost convertit la Isus Hristos până în dimineața unei zile înzăpezite de Ianuarie, în anul 1850. În luna August a aceluiași an, Spurgeon a rostit prima sa predică, într-o adunare mică de fermieri. Apoi, în anul 1854, pe când avea doar 19 ani, adunarea din New Park Street, Southwark, Londra, l-a chemat să fie pastor. Această biserică devenit mai târziu Metropolitan Tabernacle.

Predicile lui au fost publicate începând din Ianuarie 1855 și până în 1916, la 24 de ani după moartea lui. În ultimii ani de viață, bolile l-au lovit dureros în trup, și diferiți oponenți i-au atacat slujirea. Cu toate acestea, Spurgeon a continuat să predice Evanghelia cu credincioșie până la moartea lui, în Ianuarie 1892.

1.

INTRODUCERE

„O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat” (1Cron. 4:10, cf. KJV).

1.1. SEMĂNÂND CU LACRIMI, CULEGÂND CU BUCURIE

Cunoaștem puțin foarte puține lucruri despre Iaebeț, cu excepția faptului că el a fost deosebit prin comparație cu frații lui, și că i-a fost pus numele Iaebeț, pentru că mama lui l-a născut cu durere. Uneori, se întâmplă ca, atunci când începem un lucru cu multă întristare, îl sfârșim cu multă bucurie. Așa cum după o furtună furioasă se ivește soarele strălucitor, după noaptea de lacrimi vine dimineața bucuriei (Ps. 30:5). Întristarea este ca un trâmbițaș, care anunță venirea prințului. Cowper scria: „calea întristării, și numai ea / ne duce acolo unde nu-i loc pentru ea”.

Noi descoperim, într-o mare măsură, că adeseori trebuie să semănăm cu lacrimi, înainte ca să putem culege cu veselie. Multe dintre faptele noastre pentru Hristos ne costă lacrimi. Dificultățile și dezamăgirile ne lovesc sufletul cu întristare. Cu toate acestea, acele lucruri care ne-au costat mai mult decât o simplă întristare, adesea s-au dovedit a fi cele mai onorabile dintre eforturile noastre. În timp ce întristarea noastră este denumită „Ben-Oni” (fiul durerii mele), credința este capabilă apoi să-i schimbe numele într-unul de încântare, „Beniamin” (fiul dreptei mele) (Gen. 35:18). Dacă ești făcut capabil să perseverezi în ciuda multor descurajări, te poți aștepta să primești o binecuvântare în slujirea lui Dumnezeu. Vaporul adesea întârzie să vină acasă pentru că este reținut mai mult timp pe drum datorită faptului că este supraîncărcat. Este, deci, de așteptat ca, atunci când el ajunge în port, bucuria să fie mai mare.

1.2. UN OM AL RUGĂCIUNII

Așadar, copilul născut de mama lui cu durere a fost deosebit față de frații lui. Acest Iaebeț, al cărui țel în viață a fost atât de bine cunoscut, a cărui faimă s-a dus atât de departe, al cărui nume a fost atât de des pronunțat – a fost un *om al rugăciunii*. Cinstea de care el s-a bucurat n-ar fi meritat-o dacă persoana lui n-ar fi fost intens contestată de mulți oameni. Dar devoțiunea lui a fost cheia pentru cinstea de care a

ajuns să se bucure. Cele mai mari onoruri sunt acelea care vin de la Dumnezeu: harul, însoțit de recunoașterea slujirii.

Când numele lui Iacov a fost înlocuit cu Israel, el și-a primit binecuvântarea după o memorabilă noapte de rugăciune (Gen. 32:25). Și este evident faptul că primirea binecuvântării de la Dumnezeu a fost mult mai onorabilă pentru el decât dacă i-ar fi fost dată cea mai aleasă distincție din partea vreunui împărat din această lume. Cele mai bune onoruri sunt acelea pe care omul le capătă în părtășie cu Cel Preaînalt. Iabeț, ni se spune, a fost deosebit față de frații lui, și aici avem rugăciunea lui scrisă pe paginile sfinte ca și cum Dumnezeu ar vrea să ne spună că el se ruga mai mult decât frații lui.

1.3. RUGĂCIUNEA

Avem în textul nostru și indicații cu privire la rugăciunea pe care el a făcut-o. Ea este cu totul interesantă și instructivă. Cu toate acestea, nu avem timp să ne ocupăm decât o singură clauză a ei – este adevărat, acea clauză care despre care putem spune că ea cuprinde esența întregii lui rugăciuni: „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat”. V-o recomand, dragi frați și surori, ca pe o rugăciune pentru fiecare dintre voi, una care să fie folosită în orice situație – o rugăciune cu care să începeți viața creștină, o rugăciune cu care să încheiați viața de credincios, o rugăciune care n-ar putea

să fie vreun fel nepotrivită oricărei alte situații, în bucurii sau în întristări.

Binecuvântări adevărate și binecuvântări false

„O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat!”. Însăși esența rugăciunii pare să stea în acea expresie – „cu adevărat”. Există multe feluri de binecuvântări. Unele sunt binecuvântări doar cu numele: ele ne gâdilă dorințele pentru moment, dar ne dezamăgesc așteptările permanent. Ele ne încântă ochiul, dar sunt amare la gust. Altele sunt doar niște binecuvântări temporare: ele pier odată cu folosirea lor. Chiar dacă, pentru o vreme, ele stimulează simțurile, nu pot satisface totuși tânjirile profunde ale sufletului. Dar, „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat!”

Care sunt binecuvântările adevărate

„O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat”, adică Tu, Dumnezeuul lui Israel, Dumnezeuul legământului. Eu știu că pe acela pe care Dumnezeu îl binecuvântează, va fi binecuvântat. Un lucru cu adevărat bun este dat cu bunăvoință de Dăătorul lui, și va fi atât de folositor celui care-l primește, încât poate fi denumit ca binecuvântare „adevărată”, căci nimic nu este comparabil cu ea.

Fie ca harul lui Dumnezeu să dea naștere unor astfel de binecuvântări. Fie ca alegerea lui Dumnezeu să le trimită către noi. Fie ca bogăția lui Dumnezeu să ni le dea, pentru că binecuvântarea Lui este dumnezeiască. Ea va fi demnă de

buzele care pronunță benedictia și va fi într-adevăr obiectul dorințelor oricărui care caută să onoreze ceea ce este durabil și de substanță.

„O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat!” Gândește-te la aceasta și vei vedea că există o profunzime a înțeleșurilor în fraza de față.

1.4. BINECUVÂNTĂRILE LUI DUMNEZEU ȘI BINECUVÂNTĂRILE OAMENILOR

Am putea pune această frază în contrast cu binecuvântările oamenilor: „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat!” Este lucru foarte încântător să fim binecuvântați de părinții noștri și de acei buni prieteni, ale căror binecuvântări vin din inimile lor și sunt însoțite de rugăciunile lor. Mulți oameni săraci nu au nici o altă moștenire pentru copiii lor, cu excepția binecuvântării părintești, dar binecuvântarea unui tată creștin, sfânt și onest, este o comoară bogată pentru fiul lui. Dacă este vreun om care a pierdut binecuvântarea părintească, ar putea foarte bine să se considere un om privat de unul dintre cele mai bune lucruri pe care le poate avea în viață. Ne place și ne-am dori să avem această binecuvântare. Binecuvântarea părinților noștri ne aduce consolare, mângâiere. Chiar dacă noi nu credem într-o slujire mistică a pastoților noștri, ajungem să ne placă să trăim fiind binecuvântați de cei care au fost modalitățile prin care noi am ajuns să-L

cunoaștem pe Hristos și prin ale căror buze am fost învățați lucrurile lui Dumnezeu.

Și cât de prețioasă este binecuvântarea unui sărac! Nici nu mă miră faptul că Iov a prețuit binecuvântarea, considerând-o un lucru foarte fericit. „Urechea care mă auzea, mă numea fericit” (Iov 29:11). Atunci când, în schimbul unei act de caritate față de o văduvă sau față de orfani, primești mulțumirile lor prin intermediul unei binecuvântări, acestea valorează mai mult decât o răsplată.

Dar, dragi prieteni, toate acestea, tot ce pot face părinții, rudele, sfinții, și persoanele mulțumitoare, recunoscătoare, prin a ne binecuvânta, toate sunt la mare distanță de ceea ce dorim noi să avem drept binecuvântare.

O, Doamne, ne dorim să avem binecuvântările din partea semenilor noștri, binecuvântările care vin din inimile lor, dar, „O, dacă Tu ne vei binecuvânta cu adevărat!”, căci Tu ești Cel care binecuvântează cu autoritate. Binecuvântările lor pot fi doar cuvinte, dar binecuvântările Tale sunt eficiente. Ei își doresc adesea să facă mult mai mult pentru noi, dar nu pot, doresc să ne dea imediat lucruri pe care nu le au, dar voința Ta este atotputernică. Tu ai creat lumea cu un singur cuvânt. O, dacă acea atotputernicie ar pronunța acum binecuvântarea Ta asupra mea! Orice alte binecuvântări ar putea să ne înveselească puțin, dar în harul Tău se găsește viața. Celelalte binecuvântări sunt niște mărunțișuri prin comparație

cu binecuvântarea Ta, căci binecuvântarea Ta este cea care ne dă dreptul la „o moștenire nestrăicătoare” (1Petru 1:4), care nu scade, la o „împărăție care nu se poate clătina” (Evrei 12:28).

De aceea, David s-a rugat în alt loc astfel: „Binecuvân-tează dar casa robului Tău, ca să dăinuie pe vecie înaintea Ta! Căci Tu, Doamne Dumnezeule, ai vorbit, și, prin binecuvân-tarea Ta, casa robului Tău va fi binecuvântată pe vecie” (2Sam. 7:29).

2.

BINECUVÂNTĂRILE LUI DUMNEZEU ȘI BINECUVÂNTĂRILE OAMENILOR

Este posibil ca, în această circumstanță, Iaebet să se fi gândit la binecuvântările lui Dumnezeu, punându-le în contrast cu binecuvântările oamenilor. Oamenii te vor binecuvânta atunci când vei fi un om deosebit. Ei vor lăuda omul care este de succes în afaceri. Nimic nu are mai multă priză la oameni decât succesul. Nimic nu câștigă aprobarea și aplauzele publicului precum prosperitatea omului. Dar, vai! Ei nu cântăresc acțiunile oamenilor în balanța sanctuarului, ci folosesc alte unități de măsură.

Vei găsi în jurul tău o mulțime de oameni care te vor lăuda dacă ești prosper sau, ca în cazul lui Iov, te vor condamna dacă treci prin suferință. Probabil că există anumite aspecte

din binecuvântările tale care le plac, pentru că ei simt că merită să laude aceste lucruri. Ei te pot lăuda pentru patriotismul tău. Te pot lăuda pentru generozitatea ta, și tu știi că ai făcut sacrificii de sine. Chiar dacă aceste lucruri sunt bune în ele însele, ce câștig reiese din verdictul omului?

La tribunal, verdictul unui polițist, care este chemat să fie martor, sau al spectatorilor, care doar stau acolo ca să privească la proces, nu valorează absolut nimic. Omul care este judecat știe că singurele lucruri care au importanță sunt verdictul juraților și sentința judecătorului. Același lucru este valabil și în cazul nostru, indiferent ceea ce facem sau cât de mult ne laudă sau ne critică alții. Binecuvântările lor nu au nici un fel de valoare când vine vorba despre judecată.

Dar, „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat”, dacă Tu, Doamne, ai spune, „Bine, rob bun și credincios” (Matei 25:23). Binecuvântează Tu și primește Tu slujirea firavă pe care, prin harul Tău, inima mea a putut să Ți-o aducă. Aceasta va fi adevărata binecuvântare pentru mine.

Lingușeala

Oamenii sunt uneori binecuvântați „peste măsură” prin lingușeală. Există întotdeauna unii, ca și vulpea din fabulă, care speră să câștige brânza lăudând cioara: „nimeni n-a mai văzut pene ca ale tale și voce atât de dulce ca a ta”. Întreaga lor atenție este fixată nu asupra ta, ci asupra a ceea ce au ei de câștigat de pe urma ta. Rasa lingușitorilor nu este niciodată

pe cale de dispariție. Lingușitorii obișnuiesc să se lingușească pe ei înșiși. Ei pot să se gândească că oamenii îi lingușesc pe alții, dar dovezile se strâng cu grămada că de fapt ei sunt aceia care lingușesc și care se lingușesc, încât cu greu pot să refuze că situația ar fi aceasta în ceea ce îi privește.

Noi, pe de altă parte, nu suntem foarte dornici să dăm la o parte majoritatea laudelor care ni se oferă. Totuși, dacă am fi înțelepți, am strânge mereu la piepturile noastre pe cei care ne muștră și am ține întotdeauna la distanță pe cei care ne lingușesc. De ce? Pentru că aceia care ne critică în față n-ar putea să facă acest lucru ca să obțină ceva de pe urma noastră, pe când, în privința celor care ne laudă, lingușindu-ne tot timpul și folosind fraze de laudă cu voce tare la adresa noastră, putem să suspectăm (și am fi foarte rar nedreți în suspiciunile noastre) că există alte motive pentru care ei o fac decât cele de la prima vedere.

Tinere, ai fost pus într-o poziție în care Dumnezeu te onorează? Fii atent la lingușitori. Ori ai ajuns să fii binecuvântat cu o avere mare? Ai din abundență bunurile acestei lumi? Fii atent că întotdeauna se strâng muștele acolo unde există miere. Atenție la lingușitori. Tânără, ai fost binecuvântată cu frumusețe? Întotdeauna vor roi în jurul tău oameni care vor avea scopurile lor, probabil chiar scopuri rele, atunci când îți vor lăuda frumusețea. Atenție la lingușitori! Depărtează-te de toți cei care au miere pe limba lor, pentru că adesea ei as-

cund otrava aspidei sub ea. Ia aminte la atenționarea lui Solomon, „cu cel ce nu-și poate ține gura să nu te amesteci” (Prov. 20:19).

Strigă la Dumnezeu, „eliberează-mă de toată această lingușire deșartă, care îmi îmbolnăvește sufletul!” Iată cum trebuie să te rogi: „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat!” Dă-mi Tu, Doamne, binecuvântarea Ta, căci Tu nu spui niciodată mai mult decât vrei să faci, și nu dai niciodată mai puțin decât promiți”.

Dacă vei lua rugăciunea lui Iaabeț și o vei pune în contrast cu binecuvântările care vin de la oameni, vedea cât de multă forță se găsește în ea.

3.

BINECUVÂNTĂRILE LUI DUMNEZEU ȘI BINECUVÂNTĂRILE TEMPORARE

Dar am putea pune rugăciunea lui Iabeț în comparație și cu acele binecuvântări care sunt temporare, trecătoare. Există multe bogății care ni se dau în îndurarea lui Dumnezeu și pentru care este normal să fim foarte recunoscători, dar n-ar trebui să ne concentrăm foarte mult pe acestea. Le putem accepta cu mulțumire, cu recunoștință, dar nu trebuie să facem din ele idoli noștri. Atunci când le avem, marea noastră nevoie trebuie să fie acest strigăt: „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat și vei face ca binecuvântările materiale să fie inferioare binecuvântărilor reale”. Iar dacă nu le avem, atunci cu atât mai mult să strigăm la El, „O, dacă mă vei face bogat în credință și, dacă nu sunt binecuvântat

cu aceste favoruri exterioare, binecuvântează-mă spiritual, și atunci voi fi cu adevărat binecuvântat”.

3.1. BOGĂȚIA

Haideți să analizăm câteva din aceste binecuvântări temporare și să spunem doar câteva cuvinte despre ele. Una din cele dintâi dorințe din inimile oamenilor este bogăția. Atât de universală este dorința de a o avea, încât am putea spune despre ea că este un instinct natural al omului. Și cât de mulți nu au fost cei care s-au gândit că, odată ce au bogățiile lumii, se vor putea considera binecuvântați cu adevărat! Dar există zeci de mii de dovezi care arată că fericirea nu stă în abundența bogățiilor materiale. Sunt atâtea exemple, unele binecunoscute tuturor, încât nici nu e nevoie să vi le readuc în minte pentru a vă arăta că bogățiile nu sunt binecuvântări adevărate. Ele sunt mai degrabă niște binecuvântări aparente decât reale.

De aceea, s-a spus pe bună dreptate că, atunci când vedem cât de multe lucruri are un om, îl invidiem, dar dacă am vedea cât de puțin ajunge el să se bucure de aceste bogății, ar trebui să îl compătimim. Unii dintre cei care au avut cele mai ușoare vieți, au avut și cele mai nestăpânite minți. Cei care au obținut în viață tot ceea ce și-au dorit, au ajuns să fie permanent nemulțumiți pentru că nu au mai mult, indiferent cât de legitime au fost dorințele lor.

Pentru cine are ochi să vadă, nu este nimic mai clar decât faptul că bogățiile nu sunt cel mai bun lucru la care aleargă oamenii și că nu în prezența lor avem parte de bucurii nesfârșite. Adesea, bogăția nelimitată îl amăgește pe proprietarul ei. Masa îi este plină de bunătăți, dar apetitul nu-l ajută cu nimic. Cântăreții așteaptă ca el să-și întindă mâna, dar urechile lui sunt surde la orice fel de încântare a muzicii. Poate organiza oricâte petreceri își dorește, dar, pentru el, recreația și-a pierdut tot șarmul. Sau se poate ca el să fie un tânăr care a moștenit mari bogății, și tot ceea ce face este să caute plăcerea în acestea, până când sportul lui devine mai dezgustător decât munca și disiparea energiei mai rea decât truda.

Cu toții știm cum își fac bogățiile aripi, ca pasărea care a cântat de trei ori, după care zboară. În boală și depresie, aceste mari bogății, care odată șopteau la ureche, „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te” (Luca 12:19), se dovedesc a fi mângâietori neputincioși. În moarte, ele tind chiar să facă durerea separării mai acută, pentru că pe cât este averea mai mare în clipa morții, pe atât este mai mult de pierdut.

Dacă suntem posesori de bogății, am face mai bine să ne rugăm lui Dumnezeu astfel, „Dumnezeu meu, nu mă lăsa pradă acestor lucruri. Nu lăsa ca să fac vreodată un dumnezeu din argintul și aurul pe care mi le-ai dat, din lucrurile bune și din averile mele, din proprietățile și investițiile mele,

pe care, în providența Ta, mi le-ai dat. Te implor, „binecuvântează-mă cu adevărat”. În ce privește aceste posesiuni lumesti, ele vor fi blestemul meu dacă nu îmi vei da harul Tău odată cu ele”.

Dar dacă nu ai bogății, și probabil că majoritatea dintre voi nu le veți avea vreodată, ai putea foarte bine să spui lui Dumnezeu, „Tatăl meu, Tu nu mi-ai dat aceste bunuri exterioare, dar m-ai îmbogățit cu dragostea Ta. Dă-mi aurul harului Tău, binecuvântează-mă cu adevărat. Apoi, poți să dai altora orice dorești, poți să le împarți chiar și partea mea, căci sufletul meu va aștepta porția zilnică de la Tine. Binecuvântează-mă cu adevărat, și eu voi fi mulțumit”.

3.2. FAIMA

O altă binecuvântare trecătoare, la care tânjește din plin omenirea noastră și pe care o caută cu tot zelul este faima. În această privință, am vrea să fim mult mai onorabili decât frații noștri și să ne întrecem toți competitorii. Pare că este natural în noi toți să dorim să ne facem un nume bun și să fim observați în cercul în care ne mișcăm, și să-l lărgim chiar, pe cât este posibil.

Dar și aici, ca și în cazul bogățiilor, este indiscutabil faptul că cel mai mare renume, cea mai mare faimă, nu aduce cu ea o măsură egală de mulțumire de sine. Omul, în căutarea lui după notorietate și onoare, are o măsură a plăcerii în

această căutare, de care nu se bucură după ce a ajuns la ținta după care a umblat atât de asiduu. Unii dintre cei mai faimoși oameni au fost printre cei mai nemulțumiți din toată rasa omenească.

Dacă te bucuri de onoare și de faimă, accept-o, dar fie ca rugăciunea ta să se înalțe către Dumnezeu în felul acesta: „Dumnezeul meu, binecuvântează-mă cu adevărat, căci ce folos este, dacă numele meu se află pe buzele a mii de oameni, dar Tu mă vei scuipa din gura Ta? Ce câștig este dacă numele meu este scris pe marmură, dar nu este scris în Cartea Vieții Mielului? Aceste binecuvântări sunt doar niște binecuvântări aparente, binecuvântări care sunt luate de vânt, care doar mă batjocoresc. Dă-mi binecuvântarea Ta, și atunci onoarea care vine de la Tine mă va face binecuvântat cu adevărat!”

Dacă se întâmplă să fi trăit în obscuritate, și n-ai avut niciodată numele pe lista celor mai onorabili dintre semenii tăi, fii mulțumit să-ți duci viața așa și să-ți împlinești cu adevărat vocația. Lipsa faimei nu este în nici un caz o boală, ca să merite să te îngrijorezi din pricina ei. Este mai rău să o ai, dacă este ca zăpada, care albește pământul dimineața și dispare în căldura zilei. Ce contează pentru un om mort dacă oamenii vorbesc despre el? Asigură-te că ești binecuvântat cu adevărat!

3.3. SĂNĂTATEA

Iată o altă binecuvântare temporară pe care oamenii înțelepți și-o doresc și, în mod legitim, pot să tânjească după ea mai mult decât după celelalte două: binecuvântarea sănătății. Am putea oare să o prețuim suficient? A te juca cu sănătatea este adesea denumit ca nebunia nebuniilor. Nici măcar cea mai mare laudă care poate fi adusă pentru binecuvântarea sănătății n-ar putea să fie exagerată. Acela care are un trup sănătos este infinit mai binecuvântat decât cel care este bolnăvicios, oricare ar fi averile lui.

Cu toate acestea, dacă am sănătate, dacă oasele îmi sunt așezate la locul lor și dacă mușchii sunt suficient de puternici, dacă rareori mă încercă o durere sau mă deranjează ceva în trup, dacă mă pot ridica din pat dimineața și, cu mișcări elastice, pot să merg să muncesc și să îmi plec capul înapoi pe pernă seara, și astfel să dorm somnul celor fericiți – totuși, să nu mă laud cu tăria mea! Într-o clipă se poate prăbuși. Doar câteva săptămâni pot fi de ajuns ca să reducă un om puternic la un firav schelet. Boala poate să se instaleze repede și obrazii pot să pălească imediat de umbra morții. Să nu se laude omul puternic cu tăria lui. Domnul „nu de puterea calului Se bucură, nu-și găsește plăcerea în picioarele omului” (Ps. 147:10). Să nu ne lăudăm în privința acestor lucruri. Tu, acela care te bucuri de o sănătate de fier, ridică-ți ochii către Dumnezeu și spune-i: „Dumnezeul meu, binecuvântează-mă cu adevărat. Fă-mi sufletul sănătos. Vindecă-mă de bolile

spirituale. Vino, Iehova Rohi (Exod 15:26), și spală-mă de lepra care este în inima mea, prin natura mea. Fă-mă sănătos în sens ceresc, ca să nu fiu lepădat odată cu cei necurați, ci să capăt binecuvântarea de a sta în adunarea sfinților Tăi. Binecuvântează-mi sănătatea trupească așa încât ca să o pot folosi în mod corect, cheltuindu-mi puterea în slujirea Ta și spre gloria Ta. Altfel, chiar dacă m-ai binecuvânta cu sănătate, n-aș fi binecuvântat cu adevărat”.

Unii dintre voi, dragi prieteni, nu aveți această mare comoară a sănătății. Vouă vă sunt rânduite zile de dureri și nopți nedormite. Oasele voastre au devenit ca un almanah, în care vă notați schimbările vremii. Multe din suferințele voastre stârnesc compasiune. Dar eu mă rog ca voi să aveți parte de binecuvântarea adevărată, și știu din experiență personală ce înseamnă aceasta.

Pot să simpatizez din inimă cu o soră care mi-a spus într-una din zilele trecute, „am avut o atât de mare apropiere față de Dumnezeu atunci când am fost bolnavă, o atât de mare siguranță, și o așa de mare bucurie în Domnul, încât regret că trebuie să spun că le-am pierdut acum. Aproape că-mi dolesc să fiu bolnavă din nou, dacă astfel aș putea să-mi înnoiesc părtașia cu Dumnezeu”. Eu însumi m-am uitat adesea cu recunoștință înapoi către patul meu de suferință. Sunt sigur că n-am crescut în har nici măcar pe jumătate în alte situații comparativ cu vremea când m-am aflat în suferință. Dar lu-

crurile nu trebuie să stea astfel. Binecuvântările noastre trebuie să fie marele îngrășământ pentru sufletul nostru. Cu toate acestea, foarte adesea durerile și întristările noastre sunt mai salutare decât bucuriile de care avem parte. Cuțitul care altoiește este cel mai bun lucru pentru unii dintre noi.

Orice ați avea de suferit, orice slăbiciune, orice neputință fizică, orice durere sau angoasă, poate fi atât de mult însoțită de prezența divină, încât suferința aceasta să lucreze pentru voi „tot mai mult o greutate veșnică de slavă” (2Cor. 4:17), și astfel veți fi binecuvântați cu adevărat.

3.4. FAMILIA

Mă voi mai referi acum la o singură binecuvântare temporară, care este foarte prețioasă, și anume binecuvântarea familiei. Nu cred că există cineva care ar putea să o prețuiască prea mult sau să vorbească prea bine despre ea. Ce binecuvântare este să ai căminul tău, și rudele tale de sânge să se adune în jurul focului sau mesei – soția, copiii, tatăl, frațele, sora! Nu există nici o limbă în care să auzi cântece mai pline de muzică decât cele dedicate mamei. Auzim foarte adesea vorbindu-se despre Germania ca fiind „patria taților”. Dar cuvântul „tată” este totul. Cuvântul „patrie” nu înseamnă nimic, ci cuvântul „tată” este cheia expresiei respective.

Sper că există mulți dintre noi binecuvântați cu o mulțime de rude. N-ar trebui să fim mulțumiți în sufletele noastre să trăim ca niște singuratici, atunci când avem rude cu care putem să comunicăm. Dar, înainte de rudele noastre, ar trebui să cerem lui Dumnezeu, mai presus de orice, ca ele să fie o binecuvântare adevărată pentru noi. „Îți mulțumesc, Dumnezeul meu, pentru tatăl meu pământesc, dar fii Tu Tatăl meu, și atunci voi fi binecuvântat cu adevărat. Îți mulțumesc, Dumnezeul meu, pentru dragostea mamei mele, dar mângâie Tu sufletul meu la fel cum o mamă își mângâie copilul, și atunci voi fi binecuvântat cu adevărat. Îți mulțumesc, Mântuitorul meu, pentru căsnicia mea, dar fii Tu mirele sufletului meu. Îți mulțumesc pentru legătura frăției, dar fii Tu fratele meu în orice situație, iar eu să fiu os din oasele Tale și carne din carnea Ta. Familia pe care Tu mi-ai dat-o, eu o prețuiesc și Îți mulțumesc pentru ea. Dar aș vrea să locuiesc în Casa Domnului pe vecie și să fiu un copil care nu rătăcește niciodată, oriunde mă vor conduce pașii, căci Casa Tatălui meu are multe locașuri”.

Iată cum poți fi binecuvântat cu adevărat. Dacă nu locuiești sub grija părintească a Celui Preaînalt, până și binecuvântarea familiei, cu toate mângâierile ei dulci, nu ajunge să fie în nici un fel asemănătoare cu binecuvântarea pe care Iabeț a dorit-o pentru el.

Dar poate că sunt printre noi aici și unii care sunt separați pentru o vreme de rudele și familiile lor. Știu că unii dintre voi aveți jumătate din inimile voastre îngropate, iar ceea ce a mai rămas sângerează de durere și de multe răni. Ah, dar Domnul vă poate binecuvânta cu adevărat! Tu, care ești văduvă, Creatorul tău îți va purta de grijă. Tu, care ești orfan, iată ce-ți spune Domnul: „nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi” (Ioan 14:18). O, dacă îți vei descoperi toate rurile împăcate cu El, atunci vei fi binecuvântat cu adevărat!

Probabil că am alocat deja prea mult timp menționând aceste binecuvântări temporare, așa că haideți acum să privim la textul nostru într-o altă lumină. Cred că toți avem parte de binecuvântări omenești și binecuvântări temporare, care ne umplu inimile cu bucurie, dar sper că nu și cu atitudine lumească sau pentru a ne distrage atenția de la acele lucruri care țin de bunăstarea noastră veșnică.

4.

BINECUVÂNTĂRILE LUI DUMNEZEU ŞI BINECUVÂNTĂRILE IMAGINARE

Haideți să mergem mai departe și să vorbim despre binecuvântările imaginare. Există astfel de lucruri în lume. Dumnezeu să ne elibereze de ele! „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat!”

4.1. BINECUVÂNTĂRILE IMAGINARE PENTRU CEI NEMÂNTUIȚI

A) Neprihănirea de sine.

Să luăm exemplul fariseului. El a stat în Casa Domnului, în picioare, și se gândea că are parte de binecuvântarea Lui.

Acest lucru l-a făcut să fie foarte curajos, și vorbele lui trădează mulțumirea de sine: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta” (Luca 18:11), și așa mai departe. El credea că este binecuvântat și, fără îndoială, presupunea că merita acest lucru. El postea de două ori pe săptămână, plătea zeciuielile din toate avuțiile lui – până la cele mai mărunte lucruri, până la firul de mentă și de mărar. El avea impresia că făcuse totul la superlativ. Părea să dețină binecuvântarea unei conștiințe liniștite și împăcate, a unui om bun. Era un model în sinagoga lui. Păcat că nimeni altcineva nu trăia așa cum trăia el. Dacă așa ar fi trăit toți oamenii din vremea respectivă, nici n-ar mai fi avut nevoie de poliție. Pilat și-ar fi concediat gărzile și Irod soldații. El era, pur și simplu, una din cele mai deosebite persoane care a trăit vreodată pe fața pământului. Orașul respectiv trebuie să fi fost binecuvântat să aibă un astfel de cetățean!

O, dar el nu era binecuvântat cu adevărat. Aceasta era întreaga lui amăgire. El nu era decât un sac fără fund și nimic mai mult. Iar binecuvântarea despre care credea că a venit asupra lui, de fapt nu venise niciodată. Sărmanul vameș, pe care l-a crezut blestemat, a plecat acasă mai binecuvântat decât el. Binecuvântarea nu a venit asupra omului la care el se gândea.

O, fiecare dintre noi care ne aflăm aici, am face bine să simțim înțepătura acestei muștrări, și să ne rugăm: „Dumnezeule mare, ferește-ne să ne atribuim o neprihănire pe care nu o avem. Salvează-ne de la a ne îmbrăca în propriile noastre zdrențe și a ne imagina că am pus pe noi haine de nuntă. Binecuvântează-ne cu adevărat. Dă-ne neprihănirea adevărată. Vrem să avem adevăratele merite, pe care Tu le accepți, anume meritele credinței în Isus Hristos”.

B) Falsa siguranță a mântuirii.

O altă formă de binecuvântare imaginară se află în persoanele cărora le displace ideea de a fi considerați auto-neprihăniți. Cu toate acestea, amăgirea lor nu este departe de ea. Adesea îi auzim cântând, „Cred, cred / Că Isus a murit pentru mine / Și că pe cruce sângele I-a curs / Eliberându-mă de păcat”. Dar tu spui că tu crezi acest lucru. Ei bine, dar cum știi că este adevărat? În baza cărei autorități ești atât de sigur? Cine ți-a spus? „O, dar eu cred”. Da, dar trebuie să dovedim ceea ce credem. Ai tu vreo dovadă clară a părții în sângele lui Isus? Poți să oferi vreun motiv spiritual în sprijinul faptului că tu crezi că Hristos te-a eliberat din păcat? Mă tem că unii au căpătat un nădejde fără vreo temelie, ca o ancoră lipsită de cârligul ei final - nu se poate agăța de nimic, nu se poate ține de nimic, nu poate apuca nimic. Ei spun că sunt mântuiți și se agăță de ceea ce spun, afirmând că este un lucru rău să se îndoiască. Dar ei n-au nici un fundament pentru siguranța lor.

Atunci când fiii lui Chehat au pregătit chivotul legământului, l-au atins cu mâinile lor, dar l-au atins într-un mod corect (Num. 4:4-6, 15); dar când Uza a atins chivotul, a murit (2Sam. 6:6-7). Există unii care sunt gata să alerge la siguranța deplină, iar alții care ar considera că este total lipsit de utilitate să vorbească despre ea. Dar este o mare diferență între presupunere și siguranță. Siguranța deplină este rezonabilă, se bazează pe o temelie solidă. Presupunerea însă ia lucrurile ca pe un dat, și, cu o față spoită, consideră că este al ei un lucru, dar n-are nici un drept să facă acest lucru.

Luați aminte, vă rog, la presupunerea că sunteți mântuiți. Dacă credeți din inima voastră în Isus, atunci sunteți mântuiți. Dar dacă spuneți doar cu gura, „cred în Isus”, asta nu vă mântuiește. Dacă inima îți este înnoită, dacă urăști lucrurile pe care cândva le iubeai, și iubești lucrurile pe care atunci le urai, dacă te-ai pocăit cu adevărat, dacă există în tine o schimbare profundă a minții, dacă ești născut din nou – atunci ai motiv să te bucuri. Dar, dacă nu s-a petrecut nici o schimbare în interiorul tău, dacă nu există o evlavie interioară, dacă nu ai dragoste pentru Dumnezeu, pentru rugăciune, dacă nu vezi o lucrare a Duhului Sfânt în viața ta – atunci, expresia ta, „sunt mântuit”, nu este decât propria ta presupunere. Poate să te amăgească, dar nu te va elibera.

Rugăciunea noastră trebuie să fie aceasta: „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat, cu o credință reală, cu o mântuire reală, cu încrederea în Isus, care este esența mântuirii, și nu cu amăgirea credulilor”.

Dumnezeu să ne păzească de binecuvântările imaginare!

M-am întâlnit câteodată cu persoane care mi-au spus, „cred că sunt mântuit, pentru că am visat acest lucru”. Alții au spus, „pentru că am citit un text în Scriptură, care se aplica situației mele. Și predicatorul a spus asta în mesajul lui”. Ori, „cred că sunt mântuit pentru că am plâns și am fost foarte emoționat, și m-am simțit ca niciodată anterior”. Ah, dar în Ziua Judecății, nimic nu va rezista cercetării Domnului decât aceasta: „Îți bazezi tu toată siguranța pe orice altceva în afara lucrării finalizate a lui Isus? Ai venit tu la Hristos ca să fii împăcat în El cu Dumnezeu?” Dacă nu, atunci visele, viziunile și închipuirile tale nu sunt decât vise, viziuni și închipuiri, și nu te vor ajuta atunci când vei avea cea mai mare nevoie de ele. Roagă-te Domnului să te binecuvânteze cu adevărat, căci toată vorbăria și toată umblarea ta nu sunt decât sărăcie.

4.2. BINECUVÂNTĂRILE IMAGINARE PENTRU CEI MÂNTUIȚI

Mă tem că, până și cei care sunt mântuiți – mântuiți acum și pentru toată veșnicia – au nevoie de acest avertisment și au un bun motiv să se roage această rugăciune, ca ei să învețe să facă deosebirea între lucrurile despre care cred că sunt binecuvântări spirituale și cele care sunt cu adevărat binecuvântări. Dați-mi voie să vă explic puțin ce vreau să spun.

A) Răspunsul la rugăciuni

Este în mod sigur o binecuvântare să primești răspuns la rugăciunea pe care ai făcut-o potrivit cu dorința ta? Întotdeauna îmi place să însoțesc cea mai zeloasă, cea mai fierbinte rugăciune a mea cu această încheiere: „Totuși nu cum voiesc eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39). Și nu doar că trebuie să fac acest lucru, ci chiar îmi place să fac asta, pentru că altfel aș putea să cer lucruri care ar putea fi periculoase pentru mine, dacă le-aș primi. Dumnezeu ar putea să mi le dea în mânia, și eu nu mă voi bucura de ele, ci mai degrabă voi suferi. Amintiți-vă cum Israelul din vechime a cerut carne, și Dumnezeu le-a dat prepelițele, dar, în timp ce carnea era încă în gurile lor, mânia lui Dumnezeu a venit asupra lor. Cere carne, dacă asta vrei, dar adaugă întotdeauna aceste cuvinte: „Doamne, dacă asta nu e o binecuvântare reală, nu îmi răspunde la rugăciune, ci binecuvântează-mă cu adevărat”.

Nu-mi face nici o plăcere să repet acea veche istorie cu o femeie al cărei copil era bolnav – un copilaș aflat la ușa morții – când i-a cerut predicatorului, un puritan, să se roage pentru scăparea vieții lui. Acesta s-a rugat cât a putut de fierbinte, dar, la sfârșit, a adăugat următoarele cuvinte, „dacă este voia Ta, salvează acest copilaș”. Auzind acestea, femeia a spus, „Nu-mi place cum te-ai rugat. Aș vrea să te rogi ca acest copil să trăiască, nu să pui în rugăciune cuvântul *dacă*”. „Femeie”, a răspuns pastorul, „ai putea să trăiești clipa când vei regreta că ți-ai dorit să pui voia ta mai presus de voia lui Dumnezeu”. La 20 de ani după aceea, femeia a leșinând sub copacul din grădină, fiind zdrobită de durere la aflarea veștii că fiul ei urma să fie executat ca infractor. Deși a trăit să-și vadă copilul sănătos și ajungând un om matur, ar fi fost infinit mai bine dacă i-ar fi murit copilașul, și infinit mai înțelept dacă ar fi lăsat lucrurile în voia lui Dumnezeu. Nu fi atât de sigur că ceea ce tu consideri răspuns la rugăciune este dovada dragostei lui Dumnezeu față de tine. Ar trebui să te rogi mai mult și să-L cauți pe Domnul, spunând, „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat!”

B) Încântarea inimii

Uneori avem parte de încântări deosebite în inimile noastre, de o vioiciune a inimii, de o bucurie care poate fi chiar religioasă, dar toate acestea să nu fie întotdeauna binecuvântări reale. Da, este adevărat, ne bucurăm când aceste lucruri au loc și, uneori, când avem adunare de rugăciune

aici, focul rugăciunilor arde și sufletele noastre sunt prinse în încântare! Simțim că pur și simplu vrem să cântăm. Este adevărat că pentru o astfel de binecuvântare suntem recunoscători, dar nu trebuie să ne gândim la aceste momente ca la niște realizări spirituale deosebite, ca și cum bucuriile noastre ar fi principalul mod în care câștigăm favoarea lui Dumnezeu sau ca și cum ele ar fi principalele semne ale binecuvântării noastre din partea Lui.

Pentru mine, probabil că ar fi o binecuvântare mai mare să fiu zdrobit în duh și să mă proștern înaintea lui Dumnezeu în momentul acesta. Când ceri cele mai înalte bucurii și când te rogi să fii pe munte cu Hristos, amintește-ți că acest lucru poate fi o binecuvântare, dar, în egală măsură, o binecuvântare adevărată este și să treci și prin valea umilinței, să te proșterni jos de tot, și să fii constrâns să strigi la Domnul astfel: „scapă-mă, Doamne, că pier!”

Aceste experiențe diferite pot să fie binecuvântări adevărate pentru noi atunci când, bucurându-ne întotdeauna, suntem statornici. Situația acelor care nu experimentează nici un fel de schimbări în viețile lor ar trebui să ne îngrijoreze. Ei nu se tem de Dumnezeu.

C) Atitudinea calmă

Nu este adevărat, dragi prieteni, că uneori i-am invidiat pe aceia care sunt mereu calmi și netulburați, care nu sunt deranjați, nici perturbați de nimic în mintea lor? Desigur,

există acei creștini a căror atitudine calmă merită să fie imitată. De altfel, starea lor calmă, siguranța lor neclătinată, care vine din Duhul lui Dumnezeu, este un câștig, o realizare cu totul încântătoare. Dar eu nu sunt atât de sigur că ar trebui să invidiem chiar pe toți oamenii, doar pentru că ei sunt mai calmi sau mai puțin expuși furtunilor decât suntem noi.

Există un pericol în a spune, „Pace, pace”, acolo unde nu există nici o pace (Ier. 6:14), și, evident, împreună cu această amăgire vine și o stare de liniște. Acești indivizi și amăgesc propriile suflete. „Dar noi nu avem nici o îndoială”, spun ei, însă asta este doar pentru că ei nu-și cercetează inimile. Ei nu au nici un fel de neliniști, pentru că nici măcar nu s-au străduit câtuși de puțin să agite apele credinței lor. Sau se poate ca ei să nu aibă nici un fel de dureri, pentru că nu au viață în ei. Mai bine să te duci în Rai, zdrobit și lovit din toate părțile, decât să mășăluiești în siguranță pe drumul către Iad. „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat!”

Dumnezeul meu, nu voi invidia pe nimeni pentru darurile și harurile lui, cu atât mai puțin pentru starea lui interioară sau circumstanțele exterioare, dar Te rog să mă binecuvântezi cu adevărat. Nu voi fi niciodată mângâiat până când Tu nu mă vei mângâia și nici nu voi avea vreo pace până când Hristos va fi pacea mea, nici odihnă până când voi primi odihna care vine din dulceața jertfei lui Hristos. Hristos va fi totul în tot, și eu nu voi accepta pe nimeni altcineva, decât pe El.

O, dacă am fi convinși întotdeauna că nu suntem chemați să judecăm oamenii în funcție de binecuvântările pe care ei le primesc, ci trebuie să lăsăm aceasta în grija lui Dumnezeu, iar El să ne dea ceea ce avem nevoie, nu binecuvântări imaginare, nici binecuvântări aparente și superficiale, ci binecuvântările adevărate!

D) Lucrarea și slujirea noastră

Cred că această rugăciune trebuie întotdeauna să fie aplicată în egală măsură lucrării și slujirii noastre. Este lamentabil să vedem cât de pretențios și ireal este lăudată lucrarea unor oameni, chiar dacă nu suntem noi chemați să-i judecăm. Este realmente șocant să ne gândim cum unii pretind că au zidit o biserică în decursul a două sau trei predici. O, ei îți vor raporta, chiar pe prima pagină a ziarelor, că au avut 43 de persoane convinse de păcat, 46 justificate, și uneori, 48 sfințite. Nu știi care sunt în fapt realizările lor, dincolo de aceste statistici frumoase.

Am văzut de-a lungul timpului congregații care s-au adunat foarte repede împreună, iar la ei s-au adăugat imediat mulțimi de oameni pentru a forma o biserică, așa, dintr-o dată. Dar ce s-a făcut cu ei în final? Unde sunt acele biserici în momentul de față? În lumea creștină, cele mai deșertice zone, cele mai lipsite de viață, sunt acele locuri care au fost

cândva îngroșate cu gunoaietele iscusite ale anumitor „predicatori ai trezirii”. Întreaga biserică pare că și-a cheltuit toată tăria într-un singur efort, un singur sprint după ceva și, la scurt timp, a sfârșit cu mâinile goale. Ei și-au construit o casă de lemn și au strâns în ea numai paie, construind parcă o spirală care părea să atingă cerurile. Dar, o singură scânteie a fost de-ajuns, și totul s-a pierdut în scrum. Iar acela care a venit să trudească acolo, după ei, succesorul „marilor constructori”, a trebuit să măture cenușa înainte de a putea face orice lucru bun. Rugăciunea oricărui care slujește pe Dumnezeu ar trebui să fie aceasta: „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat”. Dacă aș pune o singură cărămidă la construcția bisericii în întreaga viață, și nimic mai mult, dar ea este aur, argint sau pietre prețioase, ar fi mult mai de valoare decât orice altceva. O astfel de lucrare va fi primită de Dumnezeu, dacă ea este făcută cu lucruri prețioase, chiar dacă nu va fi văzută de nimeni altcineva decât de El. Astfel de lucrare nu va fi pe buzele multor oameni, dar ea va dăinui. Aici este esența: va dăinui!

„Fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru! Și întărește lucrarea mâinilor noastre, da, întărește lucrarea mâinilor noastre!” (Ps. 90:17). Dacă noi nu construim într-o biserică biblică, nu are nici o valoare orice am încercat să facem. Ceea ce Dumnezeu întemeiază va dăinui, dar ceea ce omul lucrează, fără binecuvântarea Domnului, cu sigu-

ranță va ajunge să se prăbușească. O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat! Tu, cel care ești profesor de școală duminicală, fă-ți din aceasta rugăciunea ta. Tu, care distribui broșuri, tu, care ești predicator într-o biserică, oricine ai fi, dragă frate și soră, oricare ar fi slujirea ta, cere Domnului ca să nu fii unul dintre cei care construiesc cu materiale ieftine, și care nu necesită decât o doză mărunță de gheață și ploaie ca să se fărâme într-o clipă în bucăți. Dacă nu poți să construiești o catedrală, poți să participi măcar cu o părticică la templul minunat pe care Dumnezeu îl zidește pentru veșnicie, și care va fi mai trainic decât stelele.

5.

ADEVĂRATELE BINECUVÂNTĂRI SPIRITUALE ALE LUI DUMNEZEU

Mai am un singur lucru de menționat înainte de a încheia acest mesaj. Binecuvântările harului lui Dumnezeu sunt adevăratele binecuvântări, după care ar trebui să tânjim cu tot zelul. Iată care sunt semnele prin care le putem deosebi.

Binecuvântările adevărate sunt acele binecuvântări care vin din mâna străpunsă, care vin din crucea sângeroasă a Calvarului, care curg din coapsa străpunsă a Mântuitorului: iertarea ta, acceptarea ta, viața ta spirituală, unirea ta cu Hristos, și tot ceea ce aduce ea – acestea sunt binecuvântările adevărate.

Orice binecuvântare care vine ca rezultat al lucrării Duhului Sfânt în sufletul tău este o binecuvântare adevărată. Chiar dacă te smerește, chiar dacă te lovește, chiar dacă te

ucide, este o binecuvântare adevărată. Chiar dacă plugul trece iarăși și iarăși peste sufletul tău, și el trasează o brazdă adâncă în inima ta, chiar dacă ai fi lovit și rănit, și lăsat acolo să mori, totuși, dacă Duhul lui Dumnezeu face aceste lucruri, ele sunt o binecuvântare adevărată. Dacă El te convinge „de păcat, neprihănire și judecată” (Ioan 16:8), chiar dacă încă nu ai fost adus, prin acestea, la Hristos, sunt totuși binecuvântări adevărate. Orice lucru pe care El îl face, este bine să îl accepți. Nu ridică semne de întrebare cu privire la lucrarea lui Dumnezeu, ci roagă-te ca El să continue lucrarea lui binecuvântată în sufletul tău.

Orice lucru care te conduce la Dumnezeu este, de asemenea, o binecuvântare adevărată. Bogățiile nu pot face asta. S-ar putea chiar ca aurul să fie un zid între tine și Dumnezeu. Nici sănătatea nu te conduce la El. Până și tăria din oasele tale poate să te țină la distanță de Dumnezeu. Dar orice lucru care te atrage mai aproape de El este o binecuvântare adevărată. Chiar dacă o cruce te va ridica, dacă ea te va ridica la Dumnezeu, ea va fi o binecuvântare adevărată.

Orice lucru care dăinuiește până în veșnicie, care te pregătește pentru lumea care vine, orice lucru pe care îl poți lua cu tine dincolo de râu, bucuria sfântă care va înflori pe acele câmpuri, peste râul cel învolburat, dragostea pură, fără nori, a frățietății, care va fi atmosfera adevărului pe vecie – este o binecuvântare adevărată. Orice lucru de acest fel, care are

semnul veșniciei inscripționat pe el, acel semn neschimbător, este o binecuvântare adevărată.

Orice lucru care mă ajută să Îl glorific pe Dumnezeu este o binecuvântare adevărată. Dacă aș fi bolnav și acest lucru mă va ajuta să Îl laud, atunci boala aceea este o binecuvântare adevărată. Dacă aș fi sărac și astfel L-aș sluji mai bine în sărăcie decât în bogăție, atunci acea sărăcie este o binecuvântare adevărată. Dacă aș fi batjocorit, m-aș bucura în acea zi și aș sări de fericire, dacă batjocura ar fi pentru Numele lui Hristos – pentru că ar fi o binecuvântare adevărată. Da, credința mea se descotorosește de măști, se concentrează pe esența binecuvântării și socotește ca „o mare bucurie” (Iacov 1:2) să fie obiectul multelor încercări de dragul lui Isus și a răsplății pe care El a promis-o. „O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat!”

6.

APLICAȚIE PRACTICĂ

Voi încheia acum cu următoarele trei cuvinte.

„Cercetați” - vedeți dacă binecuvântările de care aveți parte sunt binecuvântări adevărate și nu fiți satisfăcuți, nu fiți mulțumiți, până când nu sunteți siguri că ele sunt de la Dumnezeu, semne ale harului Lui și rodul scopurilor Lui mântuitoare.

„Cântăriți” – acesta este următorul cuvânt. Orice aveți, cântăriți în balanță și vedeți dacă este o binecuvântare adevărată, vedeți dacă vă este dat ca pe un har care să vă determine să fiți bogați în dragoste și în orice cuvânt și faptă bună.

În final, „rugați-vă”. Rugați-vă ca această rugăciune, rugăciunea lui Iaebeț, să pătrundă în toate cererile voastre, astfel ca, în orice vă dă Dumnezeu, sau în orice vă refuză, voi să fiți binecuvântați cu adevărat. Trăiți vremuri fericite? O, fie ca Hristos să pătrundă în bucuria voastră și să oprească into-

xicarea binecuvântărilor pământești de la a vă atrage departe de umblarea cu El! În noaptea întristării, rugați-vă ca El să vă binecuvânteze cu adevărat, pentru ca depresia să nu vă îmbete mințile și să ajungeți astfel să vă gândiți la El fără dragoste. Rugați-vă toți pentru binecuvântare, și cei care o aveți, fiind bogați și fericiți, și cei care n-o aveți, chiar dacă sunteți săraci și, în aparență doborâți, deși ele vă umplu viețile. „Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici” (Exod 33:15).

„O, dacă Tu mă vei binecuvânta cu adevărat!”